

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. március 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ÚR NAPJA

Lekció: Jóel 1

Alapige: Jóel 2,12-13

De még most is így szól az Úr: Térjetez meg hozzám teljes szíved, böjtölve, sírva és gyászolva!

Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjetez meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas Ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy színed előtt örvendezhetünk, szívünkben vigadhatunk ezen a mai napon, megváltó, hatalmas Urunk. Áldunk, hogy előtted lehetünk gyülekezeti közösségben.

Köszönjük azt a napot, amelyet elválasztottál a többitől. Köszönjük az elválasztott népet, akit kihívtál minden népből. Köszönjük ígédet, mely által ez a hívás nem szűnt meg, hanem hangzik az egész világon.

Csodálatos előttünk ez a tudás, Urunk, ahogy az igében olvassuk: türelmed hosszú, szereteted nagy. Köszönjük, hogy késedelmes vagy a haragra, és mi ebből és ezért élhetünk még ma is.

Látod, Urunk, egyen-egyenként szívünket, hogyan jöttünk ide, mit hoztunk eléd. Látod azt is, hogy mi az, amit takargatunk, amit megmagyarozunk. Látod azt is, hogy ki jött e helyre úgy, hogy „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.”

Taníts bennünket mélyen meghajolni előtted, Urunk. Taníts bennünket alázat-ra előtted. Taníts bennünket arra, hogy ebből a helyzetből felnézzünk rád, mint a kegyelemnek forrására. Taníts Jézus Krisztusra nézni most is, mint a hitnek szerzőjére és bevezetőjére.

Köszönjük, hogy erőt adsz nekünk, mert a te Lelked az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak a lelke. Tudjuk, hogy a te igéd munkálkodik bennünk, akik hiszünk.

Ha valaki úgy ül itt, Urunk, hogy még nem hisz, kérünk, hogy Szentlelked nyissa meg előtte ígéred üzenetét, nyissa meg a szívét, hogy ne úgy menjen el, ahogyan jött, hanem ujjongó örömmel a szívében menjen haza és mondja el, mily nagy dolgot tett vele az Isten.

Jelenléteddel áldj és szentelj meg bennünket, örökkévaló Istenünk.

Ámen.

Igehirdetés

Most Jóel könyvét olvassuk, ezt a viszonylag rövid, de annál tartalmasabb és gazdagabb ószövetségi könyvet. Lehet, hogy valakik észrevették azt, hogy a Károli fordításban csak három rész van jelölve, az újfordítású Bibliában ezt négy részre osztották úgy, hogy a 2. fejezetet megfelezték.

Jóel próféta könyvéről keveset tudunk, de amit tudunk, az bőven elég nekünk az üdvösséghez. Úgy kezdődik ez a könyv: „Ez az Úr igéje, amely Jóelhez, Petúel fiához szólt.” Mindenképpen Isten igéjét tartjuk a kezünkben, és tudjuk, hogy Jóelhez szólt az Úr, de nemcsak Jóelhez, hanem rajta keresztül az Ő népéhez.

Amikor Péter pünkösdkor prédikál, hivatkozik erre a könyvre: ez az, ami megmondott Jóel profétától, és leszen az utolsó időkben: kitöltök az én Lelkemből minden testre.

Ez a rövid könyv gazdag üzenetet tartalmaz nekünk, legfőképpen a mi Urunkról, a mi Istenünkről. Helyszíne Jeruzsálem, tehát Júda. Jóel, Petúel fia írja le azokat az igéket, amelyeket neki Isten mondott.

Érdekes az első fejezet. Néhány verset azért olvastam fel, mert nagyon szomorú kép tárul elénk ebben a fejezetben: „amit a hernyó meghagyott, megette a sáska, amit a sáska meghagyott, megette a szöcske, amit a szöcske meghagyott, megette a cserebogár.” — Egy olyan kép tárul elénk, ahol a szöcske, cserebogár mindent letarol. Nyilván abban a korban ennek egyenes következménye volt az éhség, a nyomorúság. Még az állatok sem találtak maguknak legelnivalót, és ezért mindenki szenved. Persze nem véletlenül jött ez rájuk, hanem Isten tudtával és engedélyével.

Emlékszem, hogy korábbi helyünkön, 1997-ben, volt egy óriási jégeső. Ez a jégeső mindent letarolt. Ebben az időben volt egy olyan szombati nap, amikor nagyon-nagy meleg volt egész nap. Szenvedtünk a hőség miatt, és délután megjelentek a fekete fellegek, és 15 perc elég volt ahhoz, hogy minden tönkremenjen. Éppen meggyszedésre készült a falu, de ez a 15 perc mindent elrendezett, nemcsak a meggyet, hanem az egész az évi termést elrendezte. Szinte csak a csupasz faágak maradtak, és a szántóföldi növényekből pedig semmi nem maradt.

Itt az 1. fejezetben hasonlót olvasunk: hatalmas nagy pusztításról, amelyben mindent lerág a hernyó, a szöcske, a cserebogár. Ha az egyik véletlenül hagy is valamit, a másik jön és azt is elpusztítja. Egy óriási pusztítás történik. A 6. versben van egy csodálatos üzenet. Nekem nagyon sokat jelentett, és szeretném, ha nektek is sokat jelentene. Azt olvassuk itt: „Egy nép támadt országomra, hatalmas és száma sincsen. Fogai oroszlánfogak, úgy harap, mint a nőstény oroszlán. Elpusztította szőlőmet, letördelte fügefáimat. Lehántotta, és szétszórta: ágai fehérленek.” — Ki mondja ezt? Isten.

Ebben az igében az a döntő, hogy mielőtt a nép azt mondaná: mi történt itt, mi van itt? az előtt Isten mondja: „egy nép támadt országomra.” Elpusztították szőlőmet, letördelte fügefáimat. Lehántotta, és szétszórta: ágai fehérленek.” — Tudjuk, hogy ennek az a jelentése a számunkra, hogy az, ami történt, nemcsak hogy az embernek fáj, az embernek nehéz, hanem az Istennek is fáj, és Istennek is nehéz.

Mielőtt az ember elkezdene panaszkodni: jaj, mi lett velünk... jaj, oda a termés, és azt mondaná: elvette tőlünk Isten, az előtt Isten kezd el panaszkodni. Isten mondja ezt: az én országomat lerohanták, szőlőimet elpusztították, letördelték fügefáimat. — Tudjuk, hogy az Ószövetségben az Úr szőlője mindig az Úr népére vonatkozott. Az Isten kertje, az Isten szőlőskertje. Az összehívott népe, elhívott gyülekezete. Azt gondoljuk, itt az emberi kesergésről van szó? Nem! Itt az Úr kesergéséről van

szó. Arról van szó — és jó lenne, ha ezt meglátnánk —, hogy nekünk olyan Istenünk van, akinek a nyomorúság nem közömbös.

Nekünk olyan Istenünk van, aki a pusztítás láttán nem megy el szótlanul, akinek nem közömbös a pusztítás, hanem érez a szíve. Olyan Istenünk van, aki együtt érez velünk, és azt mondja: én országom, én szőlőm. Nem arról van szó, hogy veletek történt valami, ti szenvedtek valami miatt, hanem itt arról van szó, hogy Istennek fáj, Istennek nehéz. Isten kesereg, szomorú, amikor pusztítást, romlást lát. Nemcsak a mi szemünk lát romlást, hanem az Úr szemei is romlást látnak.

Itt ez jelképes dolog, mert azt mondjuk: ma nincs szöcske, nincs cserebogár. Most mit evett le a hernyó? Nálunk ez még nem probléma, azért lehet, és vannak olyan helyek, ahol invázió jön, hogy ezt simán megteheti, lerágja a fákat, de mi azt mondhatjuk: nekünk van gabonánk, nem ette meg a termést a hernyó vagy a szöcske vagy cserebogár. De ha megenné, akkor majd hozunk a világ másik részéről élelmet és lesz mit ennünk.

Ne csak arra gondoljunk, hogy a pusztítás ilyen lehet, hogy a hernyó, a szöcske, a cserebogár lerágta a zöld ágakat, hanem látnunk kell azt a pusztulást, amit lehet, hogy a hernyó nem a fákon végzett, meg az ellenség, hanem amit a szívben végzett. Ami ott rág belül. Nem az a lényeges, hogy a fákon nincs olyan állat, ami lerágja az ágakat, hanem nézzük meg a szívünket. Nézzünk bele, hogy engem belül mi rág. Mi az, ami mindent le akar rágni, ami el akarja pusztítani a békességedet, az örömedet, a szeretetedet — ó, a családokban mennyi mindent lerágott a hernyó, cserebogár és szöcske! Csak ezt úgy hívják: irigység, féltékenység, paráznaság, szeretetlenség, meg nem bocsátás. Ez a szöcske, cserebogár, sáska. Szétnézzünk, és azt mondjuk: le vagyunk tarolva.

A múlt szombaton hallottuk itt a konferencián, hogy mivel vannak gyermekeink megfertőzve. Mennyi erőszakot látnak a televízióban, és már az lesz megszokottá. És nem kell mondanom, mert mindenki tudja: mindent lerág a szöcske, a cserebogár.

Amikor a 2. fejezethez érünk, és azért olvastam fel innen az ígét, mert amikor a 12-13. verset olvassuk, akkor kisüt a nap. „De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva!” — Én úgy látom, hogy Jóel könyvének mégis csak a szíve: de még most is így szól az Úr... — Lehet, hogy lerág a szöcske, a cserebogár mindent, de addig nincs baj, amíg szól az Úr, mert ez azt jelenti: törődik velünk. Nem nyugszik bele. Azt jelenti: ki akar hívni. Majd ha elhallgat az Úr, majd amikor visszavonul, amikor nincs kijelentés, amikor ritkán van látomás, mint Sámuel idejében, akkor nagy a baj. A Bibliának legsötétebb lapjai nem azok, amikor természeti katasztrófákról szól, hanem a legsötétebb lapok azok, amikor az Úr elhallgat. Azok a legszebb lapok, legszebb idők, amikor — ahogy itt olvasuk —: de még most is így szól az Úr...

Érdemes lenne minden szóról beszélni, ha sok időnk lenne. Ez az öt kis szó itt a Jóel 2,12-ben csodálatos: de — még — most — is — így... — Látjuk benne, hogy elképesztő. Ennek ellenére szól az Úr. Isten változhatatlan és örök, mert még most is így szól. Nem változott, hogy mit mondjon az embernek: térjete meg, böjtölve, sírva, gyászolva. Isten mindig ezt mondja? Nem tud másról beszélni? — Nem akar másról beszélni.

Egy lelkipásztor mondta el egyszer: Egy állami gimnáziumban a Tízparancsolatról kellett beszélnie a 14-18 éves korosztálynak. Egy leányzó megjegyezte: nem gondolt még az egyház arra, hogy enyhíteni kellene a tízparancsolaton? — A válasz

így hangzott: de, az egyház nagyon sokszor gondolt rá, csak még Isten nem gondolt rá. Mert még most is így szól az Úr... A virág elhullhat, a mező füve megszáradhat, de Isten ígéje örökre megmarad.

Teljesen mindegy, hogy valamelyik írásmagyarázó azt mondja, hogy ez a Kr. e. VIII. században íródott. Vannak, akik azt mondják: a IV. században, a fogság után íródott. — Ez teljesen mindegy! A mi számunkra egy a döntő: 2014. évben is Isten ígéje örök valóság, mert nem változik, az Ő, és az lesz, aki volt, és úgy szól ma is, ahogyan régente szólt. 2014-ben is aktuális nekünk ez az ige: térjetelek meg böjtölve, sírva és imádkozva. A Jóel könyvének nagy üzenete, hogy jön az Úr napja.

Egy tanártól tanultuk még fiatal koromban, hogy minden bibliai könyvnek van egy központi szava, egy központi kifejezése. Ezt keressük meg, mert e köré van építve az egész üzenet. Ha Jóel könyvének a központi igéjét vagy üzenetét nézzük, ahol az igében többször előfordul ez a kifejezés: az Úr napja. Jön az Úrnak a nagy napja. Ebben a könyvben az a csodálatos, hogy ez nemcsak az ítéletre vonatkozott, hanem a kegyelemre is.

Van olyan vallásos csoport, szekta, általában kettesével járnak házról-házra, és első szavuk: jön az ítélet. Majd akkor véged van. És jönnek fenyegetve, megrémisztve az embert. — De mi az igéből azt hirdethetjük, és azt mondjuk: nem jön az Úrnak nagy napja, hanem már itt van. Mert jönni fog majd egyszer, persze, de az a lényeg, hogy itt van. És az apostolok miről prédikáltak? Arról, hogy itt van a kellemetes idő, itt van az üdvösség napja. De még most is így szól az Úr... — Ez a ma aktualitása. Nem az, hogy majd egyszer, s akkor jaj neked... Eljön a világot lángokban ítélni — énekeljük a 364. dicséretben.

Mi arról prédikálunk, és azt hirdetjük: de most is így szól az Úr — és itt van a kegyelmi idő, és itt van az Úrnak nagy napja. Olyan Urunk van, aki nem gyönyörködik a bűnös halálában, a büntetésben, hanem jön hozzánk.

Az itt a döntő, hogy mielőtt (12. vers) elhangzik ez: „térjetelek meg hozzám teljes szívvel”, előtte azt olvassuk: „de még most is így szól az Úr” — vagyis ebben azt a nagy bibliai igazságot vettem észre, hogy mielőtt Isten megtérésre szólítaná fel a népet, az előtt Ő tér az emberhez. — De most így szól az Úr... térjetelek meg! Tehát nem azzal kezdi: térj meg! Hanem azzal: lásd meg, hogy én hozzád tértem.

Amikor Keresztelő János hirdeti: térjetelek meg, vagy amikor Jézus folytatja a prédikációt: térjetelek meg, mert közel van a mennyeknek országa, akkor pontosan ezt hirdeti. Lássátok meg, hogy a menny uralkodója, ennek az országnak a királya eljött. Ide jött a Jordán partjára, mert Keresztelő János rámutatott: Íme az Isten Báránya! — Hát akkor ki tér kihez?

Lehet azt mondani: térj meg! De mi azt mondhatjuk: azért térj meg, mert az Isten hozzád tért. Mert Isten nem elfordult tőled, még ha te annak látod is. Isten nem elhagyott téged, hanem feléd fordította orcáját. Hiszen a 12. versben ez van: „de még most is így szól az Úr”.

A Cselekedetek könyvében van az a klasszikus ige, amelyet úgy szoktunk nevezni: Pál apostol megtérése. Amikor a damaszkuszi út felé megy, és körülragyogja a nagy fényesség. Ki tért kihez ott? Ott arról van szó: Jézus megjelent neki. Az ige megérintette őt. „Miért üldözöl engem?” Nem arról van szó, hogy Pál megtér, hanem az, hogy Jézus Krisztus kegyelme és szeretete tért hozzá előbb. Nem Pál megtéréséről van szó, hanem Pál elhívásáról, vagy Pál újjászületéséről. Jézus bejelenti igényét, hogy Ő majd pogányok apostolává teszi. — Nem akart ő az lenni, nem akart megtérni, de a kegyelem az: az Úr akart hozzá térni.

Igen, eljön majd az Úrnak nagy napja, amikor előle menekülnek az emberek. Az igéből tudjuk, hogy sokan kétségbeesve fognak menekülni előle, és azt fogják mondani: „halmok essetek ránk, hegyek, rejtsetek el az Ő haragja elől”. De a kegyelem az, hogy nem arra a napra készülünk, amikor előle menekülünk, hanem az Úr napját úgy hirdethetjük: te hozzá menekülhetsz. Nem előle kell majd azon a napon menekülni, hanem ez a kegyelem, hogy most hozzá lehet menekülni, az Ő karjaiba lehet futni. Mint a kisgyermek, ha valami éri, mondjuk, elesik a betonon, akkor oda-fut az édesanyja karjaiba, hozzá menekül. Nem tőle kell menekülni, hanem hozzá. Ezt hirdeti Jóel könyve.

Ne előle menekülj, hanem Őhozzá! Hogy olvassuk? „Mert kegyelmes és irgalmas Ő, türelme hosszú, szeretete nagy.” Azt mondja Jóel: ne arra nézz, hogy mit evett meg a sáska, a szöcske, a cserebogár, a hernyó. Lehet arra is nézni, lehet elke-seredni, lehet szomorúnak lenni, lehet vádolni — és lehet hozzá futni, a szárnyai ár-nyékába menekülni, míg elvonul a veszedelem.

Az Úrnak nagy napja nem az, amikor majd eljön a világhoz, hanem az Úrnak napja az, amikor Isten kegyelmes szeretete eljön hozzánk. Jóel erről beszél. Persze, jön majd az Úrnak nagy napja, amikor lángokban meg fog égni minden, de az Úrnak nagy napja az a nap, amikor ez az ige elér hozzád. Lehet, hogy nem is gondold, hogy talán ez a mai nap az Úrnak nagy napja. Mert remélem, hogy az számadra is nagy nap lesz.

Akinek már megjelent az Úrnak nagy napja, azok számára az a nap: nagy nap. Nemcsak a születésnap, a névnap vagy a házassági évforduló nagy nap a számunk-ra, hanem remélem, tudsz egy nagy napról, amikor megszólalt az Úr igéje. Emikor először megszólalt úgy, mint addig soha. Amikor kijelentetted neked a kegyelem, és felragyogott a Krisztus. Ez az Úrnak nagy napja. Az, amikor Ő szól, amikor meggyőz ez a szó téged. Amikor elszomorít téged, hogy azután öröm, mégpedig teljes öröm legyen az osztályrészed.

Elért-e téged az Úrnak nagy napja? Amikor minden ellenállásod megtörik, ami-akor kár és szemét lesz az, ami addig érték volt, és ami addig kár és szemét volt, az lesz a legnagyobb kincsed, vagyis Jézus Krisztus. Amikor felragyog Krisztus a maga sebeivel előtted, és azt tudod mondani: Én Uram, és én Istenem! — ez az Úrnak a nagy napja, és a mi nagy napunk is kell hogy legyen. Itt fordul meg az életünk, ami-akor eljön hozzánk Isten igéje, amikor kitántorgunk úgy a templomból, mint Péter tán-toroghatott, amikor belenézett Jézus szelíd szemébe ott a főpap udvarában, és elke-zedett sírni, mert eljött számára az Úrnak nagy napja. Ez a nagy nap megalázta Péter gőgjét, nagyzolását, hősködését. Ez az Úr oda vitte Pétert: mélyen meghajlok színed előtt. Nem vagyok senki, semmi, Uram. És eljött számára az Úrnak nagy napja.

Emlékszem arra a fiúra, egy evangélizáción történt, aki kimenet a templomból, a kerítés oszlopához dőlve sírt. Mert eljött számára az Úrnak nagy napja. Nem az a nap, amikor eljön lángokban ítélni, hanem az, amikor meggyőz téged bűn, igazság és ítélet tekintetében. Amikor amit felépítettél a te ún. vallásodra, cselekedeteidre, az úgy fog égni, mint most tavasszal a száraz gaz, elég egy gyufaszál, és az egész lobog pillanatok alatt. Eljön az Úrnak nagy napja, és ez a láng ítéli meg a te szíved gondo-latait.

Eljön az Úrnak nagy napja. És adja az Úr, hogy most jöjjön el. Térjete meg hoz-zám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva!

Lehet, hogy valaki azt mondja: megint erről hallunk? 70 éve halljuk erről a szó-székről: térjete meg! Hát hányszor térjünk meg? A lelkész válasza: sokszor. Sokszor

kell ám megtérni. A Biblia egy olyan megtérésről beszél nekünk, amikor először fordulunk az Úrhoz: Atyám, vétkeztem az ég ellen, és te ellened. És a Biblia beszél a megújított megtérésről, amikor az ember felkel az ő bűnéből, és ismét az Úrhoz fordul. Itt értjük meg, hogy a reformátorok miért helyezték a hangsúlyt nem is annyira az első megtérésre, mint a naponkénti megtérésre.

Miért helyezték oda a hangsúlyt? Mert a Biblia szerint a megtérés az óember megöklése és az újember felöltözése. Ki az, aki azt mondja: ezt nem kell minden nap csinálni? Nem minden nap kell gyakorolni? — Ahogy az ige mondja: öldököljétek meg a ti földi tagjaitokat, és mindazt, ami erre a világra irányul. Hát nem reggel kell már öldökölni? És nem egész estig tart ez a harc? És nem életünk végéig fog tartani ez a harc? Dehogynem! Térjétek meg hozzám teljes szívvel — itt megint minden szót lehetne elemezni. Isten azt mondta: Ha megtérsz Izráel, akkor hozzám térj meg. Akkor az én karjaimba fuss! Vigyázz, hova futsz, vigyázz, kit imádsz, vigyázz, kinek hódolsz — hozzám, mert én vagyok az Úr, a te Istened. Teljes szívetek szerint, mondja, mert nem mindegy ám, hogy az ember hogyan tér meg.

A Bibliában legalább két ún. megtérésről tudunk, ami semmi. Az egyik Akháb története, Királyok könyve, a másik pedig a Dániel 4-ben Nabukodonozornak a megtérése. Mind a kettő hamis megtérés. Miért? Mert hiányzott belőle a megtérés két alapvető eleme: a bűnbánat és a hit. Mert ha ez a kettő nincs meg, akkor az nem megtérés. Legalábbis nem teljes szívből való megtérés. Mert Isten azt mondja: böjtölve, sírva és imádkozva. És hogy Nabukodonozor elkezdje áldani az Urat, senkit meg ne ejtessen, hogy megtért. Nem! Hol van ott a bűnbánat, a „vétkeztem”, hol van a megalázkodás, a helyrehozatal? Úgy mint Zákeusnál: Uram, elkezdem rendezni a múltamat. Amit elvettem, annak a négyszeresét adom oda. Nabukodonozornál semmi ilyet nem olvasunk.

Akháb meg félelemből akar az Úrhoz menni. Félt, hogy jön az ítélet. Az nem megtérés. A megtérés mindig az, amikor az ember odaáll Isten elé, hogy bűneit nem titkolja, nem leplezi, nem bagatellizálja. Látom, hogy mit vétettem, látom, hogy ezzel megsértettem az én Istenemet. Ezzel ítéletet hoztam magamra és büntetést. És meglátom, hogy ez a te Lelked által engem bánatra készített, és bűnbánatot szerez a szívedben.

Az ember csak akkor térhet meg, ha Isten hozzátér. Az ember maga erejéből nem térhet meg. Azt mondja az ige: akkor tudnánk megtérni a magunk erejéből, ha a párduc le tudja mosni a foltját, vagy a néger az ő bőre színét megváltoztatni. Úgy megszoktuk a gonoszt —, de valaki könnyörül rajtunk ingyen kegyelméből.

Az Ezékiel 2,1-ben még szebben olvasunk erről. Amikor Ezékielnek azt mondja az Úr: Embernek fia, állj lábaidra! És Lélek jött belém, és állított lábamra. Ezékiel nem tud felállni. Lélek jött belém és állított lábamra.

Miért mondja Isten: állj lábara, ha te nem tudsz? Miért mondja Isten mégis: térj meg! — ha te nem tudsz magadtól. Miért mondja Isten: Tartsd meg a Törvényt, ha te nem tudod megtartani? Azért, mert Isten igazsága ezt hirdetteti. Azért hirdetteti, hogy térj meg, mert az embernek ez a kötelessége, hogy az Urat, és ne az ördögöt szolgálja. Másodszor azért hirdeti: jöjj rá arra, hogy ez magadtól nem megy. Te nem tudsz felállni. Harmadszor azért hirdeti: ha rájöttél, hogy ez magadtól nem megy, akkor hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged. Akkor kiálts! Legalább nyöszörögj!

Erre mondja az Úr: amikor az emberben Isten Szentlelke ezt elvégzi, hogy tudniillik megbántottam Istent, ellene vétkeztem. Azt az Istent, aki szeretett engem, aki

teremtett engem, aki elküldte az Ő egyszülött Fiát ebbe a világba, hogy éljünk általa, annak szomorúságot okoztam. Akit szeretünk, ha megbántjuk, az szomorúság. És elkezd fájni az embernek. Ez a „böjtölve, sírva, gyászolva.”

Mit jelent: böjtölve, sírva és imádkozva? Most olyan időszak van, amit böjtnek nevezünk. Néhány nappal ezelőtt volt egy beszélgetésünk egy kis csoportban. Ott sokan elmondták a böjtről a véleményüket. Itt a méregtelenítéstől kezdve minden előfordult. Beszéltünk arról is, hogy nekünk, református értelemben mit jelent a böjt. Valaki azt mondta: nagypénteken nem eszünk húst. Vannak, akik egyik pénteken sem esznek húst. Akkor most mi a böjt?

Lelki értelemben böjt semmiképpen nincs naphoz, időhöz és törvényekhez kötve. „Böjtölve, sírva és imádkozva” azt jelenti: lehet, hogy nincs böjt, de te akkor is böjtölhetsz. Lehet, hogy nincs böjti időszak, a böjt a számunkra azt jelenti: leplezetlenül odaállni Isten elé mindenféle mentegetőzés nélkül. Ez, amit énekeltünk: Mélyen meghajlok, ím színed előtt... — A mi értelmezésünk és a Biblia szerint a böjt ezt jelenti: az Úr elé állni, megalázni magam, és kérni azt, amit az előbb énekeltünk: „Töltsd ki kegyelmedet, önts ki erőd... Mester, előtted a porba esem, Mindenben mindenem légy te nekem.”

Végül azt mondja a próféta: Szíveteket szaggassátok meg. Ki tudja, hátha most is megbánja és áldást hagy maga után (Isten). Ez azt jelenti a számunkra, hogy az ember a maga bűnbánatával és megtérésével soha nem kényszerítheti Istent áldásra. Viszont itt két dolog van: Amikor Isten azt mondja: böjtölve, sírva, imádkozva térjete meg, akkor Ő egészen bizonyos, hogy ha valaki ezt őszintén teszi, akkor a bűnt megbocsátja. De nem biztos, hogy áldást is ad vele együtt. Mi Istent nem kényszeríthetjük sem imádsággal, sem böjttel, sem cselekedetekkel, mert Isten szabad. Ki az, aki megfoghatja kezét, és mondhatná, hogy mit miért cselekszel? — írja Dániel. Isten szuverén Úr, könyörül, ha akar, irgalmaz, ha akar.

Példa Dávid története. Nagy bűnbe esett, de abból is felkelt. Elmondja a nagy imádságát: könyörülj rajtam! Irgalmasságod szerint töröld el... Mossál meg, fehérebb leszek a hónál — és Isten megbocsátja a bűnét, de a gyerek meghal. Nem biztos, hogy amikor Isten megbocsátja a bűnt, akkor visszavonja az olyan sújtást, amit szeretnénk. Ezért mondja a próféta: talán áldást hagy maga után.

A Jóel könyvében még erre is találunk ígéretet. A 3. rész azt mondja, hogy Isten mit ígér a népnek. Felragyog egy dicsőséges jövő. Aki meglátja mindezt, és aki az Úr elé tud borulni, annak felragyog egy dicsőséges jövő. Felragyog az a mennyei ország, amelyet Ő készített az Őt szeretőknek.

A 2,17. versben ez áll: Szánd meg, Uram, népedet. Ne engedd, hogy gyalázzák örökségedet. Szánalomra indult az Úr országa iránt. Mert valaki odaáll elé és azt mondja: Szánd meg, Uram, népedet. És milyen jó, hogy bennünket azért szánt meg az Úr, mert valaki átszegzett kézzel, töviskoronás fővel odaállt elé és azt mondta: Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt! Odaállt valaki Isten elé, mint egyetlen közbenjárónk, és azt mondta: szánd meg a te népedet — és Isten megszánta népét.

Ezért térjünk Őhozzá. Ha valaki még nem jött ki a bűnből, akkor onnan, ha valaki beleesett, az mondja azt, amit Mikeás mondott: Ne örülj én ellenségem, elessem bár, de felkelek. És még ha sötétben ülök is, az Úr az én világosságom. A hívó embernek ez a nagy kegyelem adatott: ha elesik is, akkor is az Úr az ő világossága. Mert tőle el nem szakaszt sem élet, sem a halál.

Énekeljük: a 342,2 éneket.

Szent kereszteden kereslek,
Szomorú szívvel szemlélek,
Mert így gyógyulást reménylek:
Moss meg szent véredben s élek.
Jézus engedd hozzád térnem,
Veled halmom, veled élnem.

Imádkozzunk!

Ó, Úr Jézus Krisztus, add, hogy szent kereszteden lássunk téged. Lelki szemünk előtt jelenjen meg a te töviskoronás főd, a te átszegzett kezed. Hadd jelenjen meg szívünkben a Szentlélek által a bűnbánat, hogy mind, ami kín és ütés ért, magam hoztam reád. Uram, e szenvedésért ég a vád. Hadd jelenjen lelkemben meg a szívünkben, hogy kezedbe, lábadba a szöveget én vertem, véred minden cseppje égeti a lelkem.

Hadd fájjanak a bűneink, Urunk, és adj nekünk szomorúságot a megtérésre, bánkódást arra nézve, hogy megbántottuk a te felségedet, hogy nem vallottuk bűnnek azt, amit te bűnnek tartasz, hanem bűneinket eltakartuk, bagatellizáltuk, magunkat mentegettük. Nincs mentségünk, Urunk.

Engedd, hogy úgy jöjjünk hozzád: semmit nem hozva, keresztedbe fogózva. De jó, hogy hozzád jöhetünk. Jó, hogy a te kezedbe eshetünk, és mielőtt a te ítélő kezedbe esnénk, odarohanhatunk és odabújhatunk a te kegyelmes karjaidba. Cselekedd ezt velünk, Urunk, hogy úgy menjünk ki innen, mint megtisztított néped. Köszönjük, hogy hozzád tartozhatunk.

Köszönjük a mi drága közbenjárónkat: Jézus Krisztust, aki esedezik érettünk, és ma is azt mondja: szánd meg a te népedet. Köszönjük, hogy megszánsz bennünket, Urunk. Mind, ami ért bennünket, arra méltók vagyunk. Büntetésed és haragod miatt valóban méltók vagyunk arra, hogy természeti katasztrófák érjenek bennünket. Köszönjük, hogy mégis gondviselő jó Atyánk vagy, és kegyelmed, hosszútűrése nagy.

Imádkozunk, Urunk, hozzád betegeinkért. Adj nekik gyógyulást, reménységet. Imádkozunk a gyászolókért, akik szerettüket temették, vagy akik majd ezen a héten fognak temetni. Kérünk, adj ígét a temetésekre. Hadd tudjuk hívogatni az ott levőket hozzád, vagy erősíteni benned. Köszönjük, hogy te vagy a vigasztalás Ura.

Kérünk nemzetünkért, népünkért, hazánkért, országunkért. Kérünk, gátold áradását a sok gonoszságnak, és add, hogy ez a nép ne csak a múltba tudjon tekinteni, ne csak arra a szabadságra vágyjon, ami idegen népek igájának a letörését jelenti, hanem a Sátán igájának súlya alól akarjon felszabadulni, és kérhessen téged: szabadságot adj nekem és tiszta szívet, vonj magadhoz Jézusom, hogy járjak veled.

Add, hogy megfogalmazódjon a népünk szívében ez, és bűnbánattal odaálljunk eléd, hogy bizony bűneink miatt gyúlt harag kebledben. Kérünk, kegyelmezz és irgalmaz nekünk.

Kérünk azokért a területekért, ahol háború vagy annak veszélye van, könyörülj rajtuk. Adj a vezetőknek bölcsességet, belátást, békességet, hogy ne legyen háború. Szörnyű, amikor nép népre kezdet emel egy darab földért, haszonért, pénzért, előrehaladást. Kérünk, könyörülj meg az egész világért, maradj a mi őriző pásztorunk, vezess bennünket a mi boldog célunk felé.

Ámen.